

Verslag Jan van Aartrijk

Sargassozee Zaterdag 7 mei 2 uur 's nachts.

Er kwam de vraag of ik als kok mee wilde varen met de Tres Hombres, een idealistisch project om vracht te vervoeren zonder vervuiling te veroorzaken en zonder fossiele brandstof te gebruiken.

Ik volg het project al van voor de bouw (al vanaf de bouw van het eerste schip Pierus Magnus) en hoop dat het van de grond komt, alhoewel ik besef dat het wel zoiets is als roeien tegen de stroom op, idealistisch.

Het verzoek aan mij om in te vallen als kok op dit schip kwam op zaterdag avond en op maandagmorgen zat ik in het vliegtuig naar Santo Domingo. Deze stad is gelegen op het zelfde eiland als Port au Prince, Haiti. Op de heenreis werden in Port au Prince hulpgoederen bezorgd na de ernstige aardbeving in maart. Het schip zou nu gereed liggen voor vertrek. Aangekomen bleek de vracht, bestaande uit 3000 flessen rum van de beste kwaliteit en de fourage, nog niet aan boord te zijn.

Er is een vrouw, Berber, aan boord die bekend is met het schip, de groep en die veel kookervaring heeft uit de bouwperiode in Den Helder. Daar kookte zij tijdenlang voor de groep bouwers die meestal uit 20 bestond. In de reis van de W- naar de O- zijde van het eiland, die zo stormachtig was dat de topmast met tuigage en al naar beneden kwam, bleek haar maag niet erg zeevast te zijn. Ze wilde graag hulp en/of vervanging in de kombuis.

Samen hebben we inventaris opgemaakt van aanwezige voeding en boodschappenlijsten gemaakt. Deze werden afgekeurd door kapitein Andreas omdat er niet genoeg geld in kas is. Met flink geschoonde lijsten alnog naar de supermarkt en naar de gewone straatmarkt om zo goedkoop mogelijk inkopen te doen. Niet te ruim inkopen vanwege de kas en niet te krap vanwege de elf magen die gevoed moeten worden. De reis zou moeten eindigen op 27 mei in Oostende waar het schip geboekt is voor festiviteiten die de zeer nodige pegels moeten binnenbrengen om het schip in de vaart te houden. De tijdsperiode is krap voor een zeilschip zonder mechanische voortstuwing, maar met een gemiddelde van 7 knopen is het haalbaar.

We zijn nu voor de 7e dag aan het varen, onder zeil weg van de kade, een bijzondere en glorieuze ervaring. De eerste dag moeizaam kruisen met draaiende winden om vrij te komen van de wal; de tweede en de derde dag kruisen om tussen Domingo en Porto Rico door te kruisen tegen vervelende zeetjes in. De vierde dag hoog aan de wind richting N om de passaatwinden op te pikken die 600 tot 700 mijl noordelijker als waar wij nu zijn (in de omgeving van Bermuda) richting europa waaien. De laatste twee dagen met heel weinig wind steeds langzamer richting N, eerst met 5 knopen, nu met 0.5 knoop, het gemiddelde van 7 knopen is nu al bijna niet meer te halen.

Koken met groenten die ik niet ken, zorgen dat het opeten sneller gaat dan de verrotting in dit tropische klimaat. Er is geen enkele koelkast aan boord. De wortels die gekocht zijn waren binnen drie dagen verrot, je kan er naast gaan zitten kijken hoe snel het gaat, onvoorstelbaar, ik heb mijn hele leven nog nooit een verrotte wortel gezien en nu is er van de hele voorraad slechts een klein gedeelte nog bruikbaar.

Verder valt het mee, we hebben veel groenten ingekocht die de temperaturen van boven de 35 graden kunnen weerstaan en er is verder niet veel weggegooid. Koken met tropische gewassen is voor mij een heel avontuur, maar Berber met haar antilliaanse opvoeding is helemaal in haar element en we zetten mooie maaltijden op tafel.

Ik ben het kombuis aan het inrichten. Dit is de 5e reis van het schip, na Kopenhagen VV, NL - Tahiti is dit de eerste oceaan-thuisreis. Het kombuis van 2 X 2 meter, tevens schaftruimte, is niet praktisch genoeg naar mijn zin. Ieder dag ben ik aan het werk om niet noodzakelijke dingen eruit te werken en praktische aanpassingen te maken. Het doel is om het mogelijk te maken om maaltijden te kunnen serveren als het slecht weer is. Het valt niet mee om bv koffie te maken op een slingerend schip met een koffiefilter dat te klein is, met nog te kleinere filterzakjes terwijl je jezelf vast moet houden en het filter en een ketel kokend water. Vandaag een konstruktie gemaakt om het filter met fietsband op de thermoskan vast te klemmen.

Heeft u wel eens het boek "Het fregatschip Johanna Maria" van Arthur van Schendel gelezen? Ik wel, als jongetje. Ik heb er altijd van gedroomd om ook zo de wereld te bezeilen. Nu komt deze droom uit, en het is zoals ik me voorstelde: zon, wind, zee; af en toe aangevuld met en passerend vrachtschip - eentje per dag tot nu toe, een vogel - een stuk of drie per dag, een [portugees oorlogsschip](#) - een stuk of tien per dag en eindeloos veel uitzicht. Je werkt, slaapt, eet in het ritme van de wachtsindeling. Autoriteiten hebben we achtergelaten in de vertrekhaven en

parkeerwachters zie je hier veel minder dan in Amsterdam! Zorgeloos genieten noem ik dat. Geen beslissingen hoeven te nemen over wat je wel of niet koopt, geen reclame, geen nieuws, wat een rust! Ook geen comfort, bescheiden maaltijden, en het einde van de verse groenten en fruit is al in zicht. Nergens een comfortabele plek om te zitten, altijd een bewegend schip, een hand voor het schip en een hand voor jezelf is uiteindelijk toch wel vermoeiend.

Zwemmen in een oceaan met een paar kilometer diep water onder je, dat deden we vanavond, is een bijzondere ervaring die ik niet had willen missen.

Alleen moet ik nog een ernstig gesprek voeren met de kapitein; het dagelijks oorlam waarop ik traditioneel recht heb, wordt me onthouden, en dat terwijl we een scheepslading rum hebben! Tot nu toe is het varen op de Tres Hombres een ervaring waarvan ik met volle teugen geniet, nu dat oorlam nog!

Volgende week vervolg van de avonturen van Jan van Aartrijk.

Gepubliceerd May 08 2010, 06:26 PM door Arjen, zie [verwijzing](#).